

Hatırlatmanın ancak Allah'tan korkanlara fayda vereceğini sakın unutmayın

Sen öğüt verip hatırlat; çünkü gerçekten öğütle hatırlama, müminlere yarar sağlar. (Zariyat Suresi, 55)

Allah dünya hayatında insanlara öğüt alabilecekleri kadar bir süre tanır ve bu süre içerisinde onlara türlü yollardan hatırlatmalar yapar. Özellikle insanın günlük yaşamı içinde karşılaştığı pek çok olay bu hatırlatmaların kapsamı içine girer. Örneğin her gün pek çok ölüm olayı gerçekleşmesi, bunlardan haberdar olmamız hatta şahit olmamız Allah'tan gelen birer hatırlatmadır. Allah bu olaylarla bize de ölümlerle her an karşılaşabileceğimizi hatırlatır. Aynı şekilde dünyada insanların sahip olduğu fiziksel eksiklikler de Rabbimiz'in bir hatırlatmasıdır. İnsan kendi eksiklikleri ile gün boyunca muhataptır ve bunları görmezlikten gelmesi mümkün değildir. Daha önce de bahsettiğimiz gibi, Allah bu eksiklikleri insanlara dünyada vererek, buradaki yaşamın tutkuyla bağlanılacak bir yönü olmadığını hatırlatır sürekli. Yine Allah'tan insanlara hatırlatma mahiyetinde ulaşan bir diğer olay da elindeki nimetlerin kaybı ve belaya uğramadır. Bir insan çok güzel veya çok zengin olabilir. Ama Allah dilerse herhangi bir olayı sebep kılarak bu güzelliği de, malı-mülkü de o kişinin elinden alabilir. Ki bunun örneklerine çevremizde çok sık rastlarız.

İşte bunların tümünün Allah'ın kullarına bir rahmet olarak yaptığı hatırlatmalar olduğunu, bunları düşünüp Allah'ın bizi davet ettiği doğru yolda ilerlememiz gerektiğini sakın unutmayın. Ancak Kuran'da da bildirildiği gibi bu hatırlatmalar müminlere yarar sağlarken Allah'a karşı büyüklenenlere son derece ağır gelir:

Şu halde, eğer 'öğüt ve hatırlatma' bir yarar sağlayacaksa, 'öğüt verip hatırlat.' Allah'tan 'içi titreyerek korkan' öğüt alır-düşünür. Mutsuz-bedbaht' olan ondan kaçınır. (A'la Suresi, 9-11)

Yine unutmayın ki Kuran'ı, Allah insana, bir rehber ve başlıbaşına bir öğüt ve hatırlatma olarak indirmiştir. Allah bu gerçeği bir ayetinde şöyle bildirmektedir:

Andolsun Biz bu Kuran'da çeşitli açıklamalar yaptık, öğüt alıp düşünsünler diye. Oysa bu, onların daha da uzaklaşmalarından başkasını artırmıyor. (İsra Suresi, 41)

Nitekim Kuran'da insanlara birçok hatırlatma ve uyarının geldiğine dair pek çok ayet vardır. Buna karşılık kim bu hatırlatmaları göz ardı edip yüz çevirirse artık bu kişi azabı hak etmiş olur. Kuran'da bu konuda yer alan ayetler açıktır:

(Onlara) hatırlatma (yapılmıştır), Biz zulmedici değiliz. (Şuara Suresi, 209)

Oysa andolsun, zorlu yakalamamıza karşı onları uyarıyordu. Fakat onlar, bu uyarıları kuşkuyla karşılayıp-yalanlamakta diretiler. (Kamer Suresi, 36)

Yapılan hatırlatmaların tümünün Allah'tan geldiğini unutmayın. Allah kullarına, elçileri ve onlara gönderdiği kitaplar vasıtasıyla emirlerini bildirmiş, hoşnut olacağı tavırları hatırlatmıştır. Müminleri de, birbirlerini iyiliğe davet edip kötülükten men etmekle, doğruyu hatırlatmakla görevlendirmiştir. Öyleyse mümin için, kendisine yapılan her hatırlatma son derece kıymetlidir. Kuran'da insanlara birbirlerine sürekli iyiliği tavsiye edip, kötülükten alıkoymaları ve birbirlerine bu konuda hatırlatma yapmaları öğütlenir. Özellikle Allah'ın gönderdiği elçiler çevrelerindeki halkı, büyük azaptan korumak için sürekli uyarırlar:

İnsanlar tek bir ümmetti. Allah, müjdeciler ve uyarıcılar olarak peygamberler gönderdi ve beraberlerinde, insanların anlaşmazlığa düştükleri şeyler konusunda, aralarında hüküm vermek üzere hak kitaplar indirdi. Oysa kendilerine apaçık ayetler geldikten sonra, birbirlerine karşı olan 'azgınlık ve kıskançlıkları' yüzünden anlaşmazlığa düşenler, o, (Kitap) verilenlerden başkası değildir. Böylece Allah,

iman edenleri, hakkında ayrılığa düştükleri gerçeğe Kendi izniyle erİştirdi. Allah, kimi dilerse onu doğruya yöneltir. (Bakara Suresi, 213)

Ey Kitap Ehli, elçilerin arası kesildiği dönemde: "Bize müjdeci de, bir uyarıcı da gelmedi" demenize (fırsat kalmasın) diye size apaçık anlatan elçimiz geldi. Böylece müjdeci de, uyarıcı da gelmiştir artık. Allah herşeye güç yetirendir. (Maide Suresi, 19)

Bu nedenle Kuran'da elçilere uymanın önemi çok sık vurgulanmıştır. Öyle ki elçinin tebliği, yani Kitabı ve dini insanlara açıkça anlatmasından sonra artık insanların Allah'a karşı öne sürebilecekleri hiçbir mazeretleri kalmamaktadır:

Elçiler; müjdeciler ve uyarıcılar olarak (gönderildi). Öyle ki elçilerden sonra insanların Allah'a karşı (savunacak) delilleri olmasın. Allah, üstün ve güçlü olandır, hikmet ve hüküm sahibidir. (Nisa Suresi, 165)

Örneğin Nuh Peygamberin tebliği, buna karşılık kavminin diretmesi ve sonunda uğradıkları korkunç son, kendilerinden sonra yaşayan insanlara ibret olması için Kuran'da çok detaylı olarak anlatılmıştır:

Şüphesiz, Biz Nuh'u; "Kavmini, onlara acı bir azab gelmeden evvel uyar" diye kendi kavmine (peygamber olarak) gönderdik. O da dedi ki: "Ey Kavmim, gerçek şu ki, ben size (gönderilmiş) apaçık bir uyarıcıyım. Allah'a kulluk edin, O'ndan korkun ve bana itaat edin. Ki günahlarınızı bağışlasın ve sizi adı konulmuş bir ecele kadar ertelesin. Elbette Allah'ın eceli geldiği zaman, o ertelenmez. Bir bilmiş olsaydınız." Dedi ki: "Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip-durdum. Fakat davet etmem, bir kaçıştan başkasını arttırmadı. Doğrusu ben, onları bağışlaman için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler. Sonra onları açıktan açığa davet ettim. Daha sonra (davamı) onlara açıkça ilan ettim ve kendilerine gizli gizli yollarla yanaşmak istedim. "Bundan böyle" dedim. "Rabbinizden mağfiret isteyin; çünkü gerçekten O, çok bağışlayandır." (Nuh Suresi, 1-10)

Dediler ki: "Ey Nuh, bizimle çekişip-durdun, bu çekişmede ileri de gittin. Eğer doğru söylüyorsan, bize vaat ettiğini getir (görelim.)" Dedi ki: "Eğer dilerse, onu size Allah getirir ve siz (O'nu) aciz bırakacak değilsiniz." "Eğer Allah sizi azdırmayı dilemişse, ben size öğüt vermek istesem de, öğüdümün size yararı olmaz. O sizin Rabbinizdir ve O'na döndürüleceksiniz." Onlar: "Bunu kendisi uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Eğer onu ben uydurduysam, günahım bana aittir. Ama ben, sizlerin suç olarak işlemekte olduklarınızdan uzağım." Nuh'a vahyedildi: "Gerçekten iman edenlerin dışında, kesin olarak kimse inanmayacak. Şu halde onların işlemekte olduklarından dolayı üzülme." (Hud Suresi, 32-36)

Ayetlerde Allah'ın bildirdiği gibi Hz. Nuh'un kavmi kendilerine gelen tüm hatırlatmalara karşı kulaklarını tıkamışlar, direnmişler ve sonunda Allah'tan gelen çok büyük bir azaba uğramışlardır.

Yine İsrailoğulları da kendilerine hatırlatılan şeyleri üzerlerine alıp kendilerini düzeltmedikleri için, kalpleri her türlü duyarlılıktan yoksun hale gelmiş adeta kaskatı olmuştur:

Andolsun, Allah İsrailoğulları'ndan kesin söz (misak) almıştı. Onlardan on iki güvenilir- gözetleyici göndermiştik. Ve Allah onlara: "Gerçekten Ben sizinle birlikteyim. Eğer namazı kılar, zekatı verir, elçilerime inanır, onları savunup-desteklerseniz ve Allah'a güzel bir borç verirsiniz, şüphesiz sizin kötülüklerinizi örter ve sizi gerçekten, altından ırmaklar akan cennetlere sokarım. Bundan sonra sizden kim inkar ederse, cidden dümdüz bir yoldan sapmıştır." Sözleşmelerini bozmaları nedeniyle, onları lanetledik ve kalplerini kaskatı kıldık. Onlar, kelimeleri konuldukları yerlerden saptırırlar. (Sık sık) Kendilerine hatırlatılan şeyden (yararlanıp) pay almayı unuttular. İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 12-13)

Kuran'da daha pek çok ayette peygamberler ve onlarla birlikte olan müminlerin, insanları Allah'ın yoluna yöneltmek için çeşitli yöntemler kullanarak dini anlattıkları bildirilmiştir. Allah, hidayet rehberi olan Kitabında daha önceki halkların başından geçenlerden ibret alınmasını emretmiştir:

Kendilerinden önce gelip geçmişlerin (başlarından geçen) günlerin bir benzerinden başkasını mı bekliyorlar? De ki: "Bekleyedurun. Şüphesiz ben de sizlerle birlikte bekleyenlerdenim." (Yunus Suresi, 102)

Unutmayın ki tüm bu hatırlatmalar ancak Allah'tan korkanlara etki eder. Allah korkusu olmayanlar, bu hatırlatmalar üzerinde düşünerek kendilerine bir ders çıkartamazlar. Allah inkar edenlerin bu durumunu bize şöyle bildirmiştir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

Kendisine Rabbimiz'in ayetleri öğütle hatırlatıldığı zaman, sırt çeviren ve yaptıklarını unutanları, Allah ayette "zalim" olarak tarif etmektedir. Böyle davrandıkları için de Allah, onların kalplerini, uyarıları kavrayıp anlamalarını engelleyerek, nimetlerinden yoksun bırakmıştır. Çünkü onlar ne kadar hidayete çağrılırsalar da, sonsuza kadar asla hidayet bulmayacak olanlardır:

Kendisine Rabbinin ayetleri öğütle hatırlatıldığı zaman, sırt çeviren ve ellerinin önden gönderdikleri (amelleri)ni unuttandan daha zalim kimdir? Biz gerçekten, kalpleri üzerine onu kavrayıp anlamalarını engelleyen bir perde (gerdik), kulaklarına bir ağırlık koyduk. Sen onları hidayete çağırırsan bile, onlar sonsuza kadar asla hidayet bulamazlar. (Kehf Suresi, 57)

Ancak Allah yine de Kuran'da onlara belki sakınırlar diye çeşitli hatırlatmalar yapmıştır. Çünkü karşılaşacakları azap tahmin ettiklerinin çok üstünde olacaktır. Fakat hatırlatmaları dinlememede ısrarlı davrananların durumunun aşağıdaki ayette bildirildiği gibi olacağını unutmayın:

Kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında ise, Biz de kötülükten sakındıranları kurtardık. Zulmedenleri yaptıkları fiske dolayısıyla pek zorlu bir azap ile yakaladık. (Araf Suresi, 165)

Kuran'ı bize farz kılan Allah, kullarına hiçbir zorluk dilememiş, aksine Kendisi'ne uyanların hem dünyadaki yaşamını kolaylaştırıp güzelleştirmiş, hem de kısa bir süre sonra gidecekleri asıl yurdun, yaratılmış en güzel mekan olan cennet olacağını müjdelemiştir. Sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Allah, Kendisi'ne dua eden kullarının unuttuklarını ve yanıldıklarını affedeceğini de bildirmiştir. O halde insana düşen gücünün yettiği kadar Allah'tan korkup sakınarak O'na gereği gibi kulluk etmektir:

Azap size gelip çatmadan evvel Rabbinize yönelip dönün ve O'na teslim olun. Sonra size yardım edilmez. Rabbinizden size indirilenin en güzeline uyun; siz hiç şuurunda değilken azap apansız size gelip çatmadan evvel. Kişinin (yana yakıla) şöyle diyeceği (gün) : "Allah yanında (kullukta) yaptığım kusurlardan dolayı yazıklar olsun (bana) doğrusu ben, (Allah'ın diniyle) alay edenlerdendim." (Zümer Suresi, 54-56)

Aslında insan her ne yaparsa yapsın; ister kendisine hatırlatılanları hatırda tutup kulluk etsin, isterse tüm öğütleri unutup bir yana atsın bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Herkes Rabbimiz'e hesap vereceği güne doğru hızla ilerlemektedir. Asla unutmayan ve yanılmayan Allah, tüm insanları huzurunda toplayacak ve sorgulayacak olandır:

...Yakında gaybı ve müşahede edilebileni bilene döndürüleceksiniz ve O, size yaptıklarınızı haber verecektir. (Tevbe Suresi, 105)

Öyleyse siz de karşınıza çıkan her hatırlatmanın Allah'tan son bir uyarı, son bir fırsat olabileceğini unutmayın. Eğer sonsuz bir azapla karşılaşmak istemiyorsanız, tek kurtuluşunuzun da bir an önce tevbe edip, Allah'a kulluk etmek olduğunu sakın aklınızdan çıkarmayın.

Kendileri Allah'ı unuttu, böylece O da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fasık olanların ta kendileridir. (Haşr Suresi, 19)

"İşte size söylediklerimi yakında hatırlayacaksınız. Ben de işimi Allah'a bırakıyorum. Şüphesiz Allah kulları pek iyi görendir." (Mümin Suresi, 44)

Allah'a iman eden bir insan için bu kitapta hatırlatılanları unutup unutmamak tercih konusu değildir. Çünkü bu, bir yanda cennet diğer yanda cehennemle sonlanabilecek ebedi hayatın söz konusu olduğu bir tercihtir. Bu yüzden de Allah'tan korkan ve ahirete kesin bilgiyle iman eden kişi, sonsuz hayatını tehlikeye sokabilecek herşeyden şiddetle sakınır, ahiretine fayda sağlayacak tüm öğüt ve hatırlatmalara da son derece açık olur. Bu konuda gurur yapmak, büyülenmek inkarcılara has bir tavidir. Mümin kendisine ulaşan her hatırlatmanın, kendisini ateşten korumak için yapıldığını düşünerek tam bir teslimiyetle karşılık verir.

Bu konuda kişinin kendisini, Kuran'da bahsi geçen Araf tepesinde düşünerek hareket etmesi, samimiyeti açısından iyi bir ölçü olacaktır. Allah'ın ayetlerinde bildirdiği Araf, cennetle cehennemin görüldüğü fakat kişinin kendisinin nereye gideceğinin hükmünü bilmeden beklediği yerdir. Konuyla ilgili ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

İki taraf arasında bir engel ve burçlar (A'raf) üstünde hepsini yüzlerinden tanıyan adamlar vardır. Cennete girecekler: "Selam size" derler ki bunlar, henüz girmeyen fakat (girmeyi) 'şiddetle arzu edip umanlardır.' Gözleri cehennem halkından yana çevrilince: "Rabbimiz, bizi zalimler topluluğuyla birlikte kılma" derler. (Araf Suresi, 46-47)

Araf tepesinde olduğu gibi cennetle cehennem arasında bir yerde kaldığınızı düşünün: Hemen yanbaşıınızda bulunan ve girmenizin belki de an meselesi olduğu cennet hayatınızı tehlikeye sokacak, hatta sizi yine yakınındaki cehenneme sürükleyecek bir şeyi unutmanız mümkün olabilir mi? Ya da sizin unutmanız durumunda, bir başkası tarafından size hatırlatılması gururunuzda ağır gelir mi? Elbette ki hayır. Tam tersi, size hatırlatma yapan kişiye adeta minnettarlık hissi duyarsınız.

Aynı samimiyet ölçüsü, hesap gününde her kişinin amellerinin tartıldığı hassas teraziler için de geçerlidir. Kişi o anda zerre kadar işlediği hayra muhtaçtır ve yine zerre kadar yaptığı kötülükten de uzak olmak ister. Çünkü terazi son derece hassastır ve belki de bir taraf diğerine zerre kadar ağırlıkla fark edebilecektir.

İşte dünyada yapılan iyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak, Allah'a çağırmak ve hesap gününe karşı insanları uyarmak gibi hatırlatmalar unutkanlığa yatkın insana yapılabilecek en büyük iyiliktir. Araf tepesi ile ilgili ayetlerin devamında cehennem tarafına geçmesine hükmedilen insanların bu duruma düşmelerinin sebebi şöyle açıklanır:

Onlar, dinlerini bir eğlence ve oyun (konusu) edinmişlerdi ve dünya hayatı onları aldatmıştı. Onlar, bu günleriyle karşılaşmayı unuttukları ve Bizim ayetlerimizi 'yok sayarak tanımadıkları' gibi, Biz de bugün onları unutaacağız. (Araf Suresi, 51)

Şu bir gerçektir ki insan karşılığını hemen alacağını bildiği şeylerde son derece duyarlıdır. Örneğin söylenen bir işi unutmadan yaptığı takdirde hemen o günün sonunda kendisine yüklü bir para verileceği söylene, o konuda ne kadar şevkli ve titiz davranacağı açıktır. Yine aynı şekilde söz konusu işi unuttuğu ve yapmadığı takdirde de şiddetle karşılık göreceğinden eminse, benzerine zor rastlanan bir dikkat ve uyanıklık içinde olacaktır. Demek ki insanın bir konuyu unutup unutmamasında en etkili şeylerden biri, kişinin olumlu ya da olumsuz bir karşılık göreceğinden emin olması ve bunu da yakın görmesidir.

İşte müminlerin dünya hayatında gaflete karşı sarf ettikleri dikkat, içinde buldukları şevk ancak ahirete, cennetin ve cehennemin varlığına kesin bilgiyle iman etmelerinden kaynaklanır. Bunun içindir ki müminler tüm yaşamlarını bu gerçeğe göre yaşarlar ve Kuran'da ifade edildiği gibi **"peşin olarak sunduklarına karşılık olarak" (Hakka Suresi, 24)** cennete girerler.

Öyleyse siz de Araf tepesindeki insanların korku dolu bekleyişlerini aklınızdan çıkarmayın. Tarif edilen bu ortamın şu an yaşadığınız ortamdan daha da kesin bir gerçek olduğunu ve yapılan tüm hatırlatmaların sizi kurtuluşa çağırdığını, cennet hayatına çekmeye çalıştığını sakın unutmayın.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/hatirlatmanin-ancak-allahtan-korkanlara-fayda-verecegini-sakin-unutmayin>